

[Rytter.]

Minister oplæste følgende Stykke af Professor Poul Andersens sidste Skrivelse, altsaa Tilføjelsen:

„Fra udenlandsk Stats- og forvaltningsretlig Praksis kender jeg intet Eksempel paa, at Lovgivningsmagten har undladt at gennemføre en Lov paa Grund af en om dens Grundlovmæssighed rejst Tvivl, der kan sidestilles med den i nærværende Sag fremførte.“

Denne Udtalelse oplæste Ministeren og var glad ved den til Trods for, at jeg har dokumenteret et Tilfælde fra Sverige, hvor Mindretal paa henholdsvis kun 2 af 6 og kun 2 af 20 hævdede, at Ordningen burde løvfæstes gennem Grundloven, og hvor saa Flertallet fulgte disse Mindretal. En saadan Udtalelse af Professor Poul Andersen kan jeg kun forklare ud fra, at Professoren har maattet afgive denne Erklæring, der er i Strid med et saa nærliggende Eksempel som det fra Sverige, med faa Timers Varsel.

Men ikke nok dermed. Den højtærede Justitsminister var inde paa at læse op af en Skrivelse, som daværende Justitsminister Bülow tilsendte Finansministeriet den 30. Maj 1911, og Ministeren sagde, at Udtalelserne i denne Skrivelse kunde han slutte sig til; det var gode Udtalelser, som den Gang blev fremsat fra Justitsministeriets Side. Heroverfor maa jeg for det første sige, at det glæder mig, at den højtærede Justitsminister roser daværende Justitsminister Bülow — det er altid rart at høre en Partifælle blive rost, og jeg takker Ministeren derfor. Men Ministerens Brug af denne Skrivelse her er fuldstændig forkert, og det ved Ministeren, thi den højtærede Minister er ligesom jeg fuldt ud inde i denne Sag fra dens første Begyndelse. Den højtærede Justitsminister glemte nemlig at gøre opmærksom paa, at da denne Strid blev ført, havde vi ikke Retsplejelovens § 49, da havde vi ikke en Regel om, hvorledes Ministeren skulde bære sig ad med at faa de paagældende Dommere fjernet, og at gaa efter Sagens Natur var kedeligt. Ministeren glemte at gøre opmærksom paa, at den nævnte Skrivelse er afgivet paa et Tidspunkt, da vi ikke havde Retsplejelovens § 49, hvori vi har faaet foreskrevet den Adgang, som vi skal have i et saadant Tilfælde. Dernæst ved den højtærede Justitsminister ogsaa — og derfor forbavsende det mig, at Ministeren bruger denne Skrivelse —, at Skrivelsen hører Fortiden til. Den taler nemlig alene om Forholdet overfor de kollegiale Domstole,

og kun der passer Argumentationen, thi kun der passer det, at Meddommerne vil have vanskeligt ved at sige noget om en mindre tjenstdygtig Kollega, og at man udadtil ikke vil mærke saa meget dertil, fordi han vil træde noget i Baggrunden. Men med Hensyn til de kollegiale Domstole er der ikke mere nogen Strid, thi baade den højtærede Ministers Forslag og det Forslag, som er stillet af Mindretallet, garanterer netop overfor de kollegiale Domstole. Altsaa, selve den Strid, som denne Skrivelse angaar, er bragt ud af Verden. Derfor vil den højtærede Minister ogsaa se, at Skrivelsen slutter med at udtale, at med Hensyn til de kollegiale Domstole er Stillingen saadan og saadan. Hvorfor gør den højtærede Minister ikke opmærksom paa, at Skrivelsen er affattet paa et Tidspunkt, da vi ikke havde Retsplejeloven, hvis § 49 viser Vejen i saa Henseende? Hvorfor gør Ministeren ikke opmærksom paa, at den Strid, som den Gang bestod, er løst, dels her ved Lovforslaget og, hvad mere er, tillige ved en Aftale imellem Justitsministeriet og Finansministeriet?

Den højtærede Justitsminister gjorde mig den Ære at oplæse Bülow's Skrivelse. Jeg vil i denne Forbindelse henvise Ministeren til at læse en Skrivelse, der er Svar paa denne Skrivelse, og som er undertegnet af en Mand, der hed Edvard Brandes. Jeg skulde kende den afdøde Minister daarligt, hvis der ikke i denne Skrivelse er mange Afsnit, som skyldes hans egen Pen, saa koncist er de affattet. Hvorfor omtalte den højtærede Justitsminister ikke den? Der vil Ministeren se den modsatte Tankegang gjort gældende. Men, som sagt, det har ingen Betydning mere, thi det Spørgsmaal, som den Gang forelaa imellem Justitsministeren og Finansministeren, er blevet bragt i Orden, og ikke blot det, men i Dag bliver der ogsaa gennemført en lovmæssig Ordning paa dette Omraade.

Endelig vil jeg henvise den højtærede Justitsminister til en Ordning, der er truffet imellem Finansministeriet og Justitsministeriet ifølge en Skrivelse fra Justitsministeriet af 7. Juni 1922, undertegnet af daværende Justitsminister Rytter, en Ordning, der gik ud paa, at naar Talen var om Dommere i kollegiale Retter, skulde fremtidig Ministeriet have Ret til at afskedige med fuld Pension, men naar Talen var om Underdommere, skulde Ministeren være forpligtet til at henvende sig til dem for at faa Stillingen klargjort. Hvad gør den nuværende